

Draaber; men jeg tror ikke, han er kommen til sin Bevidsthed.“

Philip Salomon bed sig tavs i sin Negerlæbe og lod Piskeren smælde over Hestenes Øren. Ogsaa han var bleven bleg. Alle var de tavse og blege, mens det i flyvende Hast gik mod Hjemmet.

Allerede udenfor paa Vejen blev de modtaget af en Flok opskræmte unge Piger; og da de kørte op for Forstuetrappen, viste Aron Israel sig sammen med Balling og Nanny. Et Øjeblik efter kom Dyhring, og tilsidst traadte Per selv ud, endnu lidt farveløs i Ansigtet og med Skjortebrystet i Uorden, men med et stort Smil, der lod lystigt og tilfreds.

„Ser De, Hr. Fabrikant, jeg holdt Ord!“ raabte han triumferende, endnu før Vognen var standset.

„Var det et Væddemaal?“ udbrød de unge Piger i Munden paa hinanden og flokkede sig omkring Vognen.

„Og hvad var Indsatsen — om man tør spørge?“ sagde Nanny; hun stod for sig selv paa det nederste Trappetrin, og hendes underfundige Øjne gik frem og tilbage mellem Eybert og Jakobe med et anelsesfuldt Blik.

Ivan sprang straks af Vognen og fattede med ængstelig Mine om Pers Arm.

„Men Gud, Sidenius — De har jo været syg!“

„Aa, det var ingenting. Bare lidt Svimmelhed. Jeg bar mig dumt ad. Som det jo viser sig, havde jeg ikke behøvet at skynde mig saa stærkt.“

Nu kom ogsaa de andre af Vognen, stadig lige tavse. Philip Salomon sagde blot til Staldkarlen, idet han med sammenbidt Mine tilkastede ham Tømmerne:

„Lad Kristian løbe efter Louise. Vi mødte